

Τα «Ερωτικά» της Ειρήνης Ηλιοπούλου, μια πύλη ελευθερίας

Του **ΝΙΚΟΥ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΥ**

Σαν ένα δάσος με ξέφωτα γεμάτο νύμφες, τα νέα έργα της Ειρήνης Ηλιοπούλου δοξάζουν τον σαρκικό έρωτα. Πέρα όμως από ένα εικαστικό σύμπαν με ερωτικές συννευρέσεις, η Ειρήνη Ηλιοπούλου, με στέρεη ωριμότητα, σαφήνεια αλλά και απαραίτητη απόσταση, ξεδιπλώνει έναν κόσμο μεγάλης ομορφιάς και πηγαίου ενστίκτου. Είναι η νέα ενότητα «Ερωτικά», που παρουσιάζεται αυτήν την περίοδο στην Genesis Gallery σε επιμέλεια Λουίζας Καραπιδάκη.

Μια σειρά υδατογραφιών ορίζουν αυτές τις ζωφόρους παλλόμενων σωμάτων. Η Ειρήνη Ηλιοπούλου μας παραδίδει μια δουλειά των τελευταίων ετών με έργα που άρχισαν να γεννώνται το 2014 ως σχέδια και που σταδιακά εξελίχθηκαν σε υδατογραφίες. Αν και μεγάλης πυκνότητας, τα συμπλέγματα των σωμάτων ή οι μοναχικές φιγούρες μοιάζουν να πλέουν σε

ένα κενό. Είναι αυτό που εύστοχα σχολιάζει η Λουίζα Καραπιδάκη ότι, «παρά την εξαιρετικά επιτυχή απόδοση της προοπτικής και των όγκων, όλα βρίσκονται εκτός χώρου και χρόνου ενσωματωμένα σε υπαινικτικά ή ανύπαρκτα περιβάλλοντα».

Μια σειρά υδατογραφιών υψηλής αισθητικής, που άρχισαν να δημιουργούνται το 2014, παρουσιάζεται στην Genesis Gallery.

Τα «Ερωτικά» της Ειρήνης Ηλιοπούλου είναι απογυμνωμένα από κάθε είδος σχολίου ή ηθικής. Είναι πέρα από την ακτίνα του κριτικού βλέμματος, ευδοκούν σε ένα χώρο απόλυτης ιδιωτικότητας, θάλλουν με την ορμή του ενστίκτου, ορίζονται από την επι-

Ένα από τα έργα της έκθεσης στην γκαλερί Genesis.

θυμία και τη λαγνεία. Υπηρετούν, δηλαδή, μια κοινή συνθήκη, που εν προκειμένω μας παραδίδεται απόφρα αλλοτε υπαινικτικά και αλλοτε με τόλμη, αν και το όλο εγχείρημα δεν έχει να κάνει με κώδικες ηθικής.

Όπως γράφει ο Νίκος Μαστροπαύλος στον κατάλογο, «τα χρωματισμένα το 2017 και το 2018, σχέδια κερδίζουν σε οικειότητα και πάθος, παραμένοντας “άσημνα”, που πάει να πει ειλικρινή, και προκλητικά για το σώμα, τον νου και τις αισθήσεις. Ως εκ τούτου, η έκθεσή τους φαντάζει τόλμημα, αλλά, για όσους την γνωρίζουν καλά, είναι φυσική εκδήλωση του χαρακτήρα της. Γιατί η Ειρήνη, εκτός από το τελάρο, ακούει, πριν από όλους, τη ρηξικέλευθη και τολμηρή φύση της...».

Μια ενότητα με ένα τέτοιο θέμα εκκωρεί τις πρώτες εντυπώσεις στο ερωτικό περιεχόμενο. Αλλά τα «Ερωτικά» της Ειρήνης Ηλιοπούλου είναι μικρά μενταγιόν υψηλής ζω-

γραφικής, με δίνες χρωμάτων φίνου συνδυασμού, συχνά με γαϊώδη θερμότητα και λευκούς ή γαλανούς μαιάνδρους. Το βαθύ μαβί, το λιλά, το πράσινο, η πατημένη ώχρα, είναι οι περιοχές της ερωτικής έξαψης, τυλίγουν τα σώματα σε αύρες πλήρως αποσπασμένες από την καθημερινή τύρβη. Τα «Ερωτικά» επιζούν σε άχρονο κενό, όπως είναι η ώρα του έρωτα, χωρίς τη μνήμη του θανάτου.

Ταυτόχρονα, είναι και ένας ύμνος στη χαρά των σωμάτων. Το σώμα στα «Ερωτικά» είναι σάρκινο, αλλά η όποια νομιμοποίησή του είναι εγκεφαλική. Εκπιγάζει από την επιθυμία κάθε σώματος για σεξουαλική επιβεβαίωση.

«Είναι χαρά σε αυτούς τους ανοργασμικούς καιρούς να βλέπουμε έτσι αποτυπωμένη την ερωτική ιεραρχία από μια σπουδαία ζωγράφο», γράφει ο Γιάννης Ξανθούλης στον εξαιρετικό κατάλογο της έκθεσης. Τα «Ερωτικά» είναι μια πύλη ελευθερίας.